

CITA A CEGUES

amb SOL PICÓ i MARCO MEZQUIDA

SINÒPSI

Trobada entre dos "animals escènics" cadascun en el seu àmbit, per primera vegada junts en un escenari: Sol Picó i Marco Mezquida. Un viatge musical amb sinestèsia de moviments i sons.

Els ens explicaran una història d'amor, però els hi caldrà utilitzar paraules per a fer-ho, només el llenguatge de la música en el cas de Mezquida i el del moviment en el cas de Sol Picó. No us estranyi si la veieu ballar sobre les taules o les cadires, o si de sobte es puja al piano.

Cita a cegues és una peça polivalent i de fàcil muntatge, adaptable tant a sales com a espais d'exterior o no convencionals.

Sol Picó ha estat guardonada, entre altres, amb el Premi Nacional de Dansa 2016 i Marco Mezquida és un dels talents consolidats en la música tot i la seva joventut. Ha estat premiat en quatre ocasions consecutives com a Músic de l'any per l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya' (2011, 2012, 2013 i 2015)

PREMSA

<https://www.nuvol.com/critica/una-historia-damor-a-cegues/>

Una història d'amor a cegues

Mercè Borràs i Dòlera. Banyoles.

Banyoles està afamada d'espectacles de categoria i, quan té l'oportunitat de saciar-se'n, ho agraeix i els plaudeix amb entusiasme. Així va ser la passada nit de divendres, quan, al petit teatre de l'Ateneu Centre d'Estudis Musicals de Banyoles, organitzat per **Joventuts Musicals de Banyoles** dins de les activitats emmarcades en el Dia Internacional de la Dansa, vam tenir ocasió de gaudir d'un espectacle excepcional: *Cita a cegues*, una curiosa simbiosi entre la ballarina i coreògrafa **Sol Picó** i el músic **Marco Mezquida**, pianista i artista resident de l'Ateneu-CMEM-2018.

Sol Picó i Marco Mezquida han portat *Cita a cegues* a Banyoles

Es fa difícil d'explicar amb paraules les emocions que produeixen en els espectadors la música i la dansa. Són

manifestacions artístiques que es gaudeixen en un instant –o en una seqüència d'instant correlatius que de seguida se'ns han fos entre els dits–, però que deixen, a qui sap obrir-s'hi expectant, un rastre d'agradables sensacions que regalen felicitat per molt temps. Si a la dificultat de plasmar emocions, hi afegim la complexa mescla de les dues mestries posades en joc, el repte és doble per tal com som davant d'un beuratge màgic gens comú. Així definiria *Cita a cegues*, com una trobada singular, cuinada per dos grans artistes, tot i agafar com a punt de partida el referent més comú del món: l'amor.

Al fons de l'escenari, hi veiem una conversa en un xat: “Mosquetamorta busca un amor a cegues”. És així literalment com els dos artistes apareixen en escena, cadascun per un canto del pati de butaques, amb els ulls embenats, buscant l'altre a les palpentes, mentre

toquen seients i espectadors. Una bona metàfora visual que de seguida fa esclatar les rialles del públic.

Encara amb els ulls embenats, sense paraules i envoltats d'un ambient molt auster (tan sols un piano i una estora roja), comença aquesta història d'amor entre la música i la dansa. La música inicia una maniobra d'apropament amb una melodia tranquil·la, suau, segura. La dansa se li acosta amb moviments sinuosos, serpentejants, gairebé de contorsionista que rodeja amb els seus membres el cos de l'altre. La música s'accelera. La dansa adquireix moviments estranys, salvatges. La ballarina es mou tota, fins els múscles més petits. Tot creix i s'accelera, fins que s'atura amb l'espasme (el clímax àlgid) de l'orgasme final.

Tot seguit, la història d'amor continua com totes les històries d'amor quan els amants es treuen la bena dels ulls. Primer, moviments i melodies amables, seguits poc després per discussions accelerades de la música que, com que no en té prou amb el teclat, fins i tot obre la caixa del piano per servir-se'n com a acompanyament de percussió. Per part de Sol Picó, salts i cops de dansa, i un inequívoc balanceig aferrada a la cua del piano que presagia la caiguda a l'abisme. La dansa ja en té prou, deixa la música i les sabates de taló impossible, i surt de la sala. Però Mezquida, immutable, continua expressant-se al piano amb una benedicció de música fresca dins el segell que li és característic. Passada una estona, la ballarina torna a aparèixer en escena amb les seves precioses sabatilles vermelles marca de la casa, que destaquen com petites joies en moviment en la buidor de l'escenari. Lluny de l'amant –la música del qual l'acompanya a distància–, ella es mou a un ritme íntim i essencial, amb la saviesa de qui hi ha esmerçat moltes hores d'estudi, els múscles tibants, el moviment ràpid i a estones brusc. Es diria que improvisa cada moviment en un exercici d'introspecció que segueix els dictats dels seus propis sentiments.

Quins bons canvis de registre, de diversitat de tons, salpebren el diàleg escènic. Rere aquest moment d'introspecció íntima, l'humor retorna a l'espectacle. A poc a poc, la ballarina abandona la soledat de l'escenari per convidar a ballar amb ella els espectadors de l'obra. Espantats alguns davant la possibilitat de ser escollits i d'altres amatents a ser-ho, ens la mirem riallers. Picó en treu a ballar ara un, ara un altre, mentre de cua d'ull es mira el músic com reptant-lo. L'estratègia de la gelosia funciona, l'amant gesticula per recuperar la seva parella, mentre s'escolten les rialles còmplices del públic. Sona "La vie en rosa", i ja tothom intueix el final feliç.

Quina alegria, quantes gràcies (les moltes "gràcies" seves i el "moltes gràcies" que els tornem nosaltres") que ens regala aquesta parella. Sol Picó i Marco Mezquida sabem com omplir-nos el cap i el cor d'art. És a dir, d'emocions, pensaments i rialles.

FITXA ARTÍSTICA

Autoria i direcció: **Sol Picó & Marco Mezquida**

Ballarina: **Sol Picó**

So i música: **Marco Mezquida**

Producció: **cia Sol Picó**

FITXA TÈCNICA

Durada de l' espectacle: 60 minuts

Espai escènic:

- 6x4/6x6 cobert per moqueta o linoleum negre. Terra de fusta.
- Pasarel·la davant de l'escenari de 3 x 1'5m aproximadament (o 2 tarimes rosco) coberta de moqueta vermella.

Temps de muntatge/desmuntatge: 2 hores/1 hora

Personal: 1 tècnic audiovisual

Material escenogràfic necessari:

- Equip de so/amplificació
- Piano de cua o de mitja cua (el piano treballarà amb la tapa tancada)
- Microfonia preferible 2 DPA 4099
- Banqueta regulable (que no faci sorolls)
- Ordinador, projector i pantalla

Il·luminació (a concretar amb companyia):

- 6 retalls per a cobrir punts específics de l'escenari
- General amb 2 caps mòbils wash.
- Canó de seguiment

1 Camerino amb bany

CONTACTE

Pia Mazuela
Agente129/Sol Pico Cia de Danza
C/Sancho Marraco, 6
08004 Barcelona
solpico@solpico.com
telf : 00 34 933 29 39 04